

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 30/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 173

Hòa Thượng nói người không chịu phát tâm niệm Phật là người không có trí tuệ. Người chân thật có trí tuệ mới chịu phát tâm niệm Phật. Làm sao có thể khẳng định điều này? Hòa Thượng nói rằng chúng ta đọc Kinh Hoa Nghiêm rồi sẽ biết. Kinh Hoa Nghiêm giống như biển cả, các pháp Đại Thừa của Phật giống như nhánh sông lớn, những nhánh sông lớn đó đều chảy về biển cả.

Hòa Thượng lại nhắc đến Ngài Văn Thù Bồ Tát và Phổ Hiền Bồ Tát. Bồ Tát Văn Thù là đại trí tuệ, Bồ Tát Phổ Hiền là bậc đại hạnh. Cả hai Ngài, một bậc đại chí và một bậc đại hạnh còn phát tâm niệm Phật, cầu sanh Cực Lạc. Do đó, người chân thật phát tâm niệm Phật mới là người chân thật có trí tuệ.

Thế Giới Tây Phương Cực Lạc là nơi quy về của tất cả các pháp Đại thừa. Lời nói này của Hòa Thượng đều có một chứng cứ lấy từ Kinh Hoa Nghiêm. Đó là Đức Tỳ Lô Giá Na Phật khuyên bảo các Bồ Tát ở Thế Giới Hoa Tạng của Ngài niệm Phật cầu sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc.

Hai vị Đại Bồ Tát, thượng thủ bậc nhất ở Thế Giới Hoa Tạng là Bồ Tát Văn Thù và Bồ Tát Phổ Hiền đã phát tâm niệm Phật và còn khuyên bảo các Bồ Tát khác niệm Phật cầu vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc. Vì sao các Ngài làm như vậy? Vì ở Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, các Ngài mau chóng thành Phật.

Mong cầu mau thành Phật ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc của các Ngài không giống với tâm trạng mong cầu danh lợi, đạt địa vị cao của chúng ta ở thế gian này. Tâm trạng của các vị đại Bồ Tát mong cầu thành Phật là để hoàn thành học vị, hoàn thành năng lực độ sanh được tốt hơn. Bồ Tát có năng lực không bằng Phật, chỉ có Phật mới có đầy đủ năng lực, vào ra tam giới “*Dục giới, Sắc giới và Vô Sắc giới*” một cách tự tại. Cho nên, mau chóng thành Phật là để có đầy đủ năng lực phục vụ, tiếp độ chúng sanh tốt hơn chứ không mong cầu quả vị cao nhất để hưởng an nhàn.

Thế gian thì vẫn đang diễn trò hề. Có người chỉ bảo người khác là xa lìa “*danh vọng lợi dưỡng*” còn họ thì lại chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”. Hòa Thượng từng cho biết có người dành tặng cho Hòa Thượng một suất học tiền sỹ nhưng Ngài nói Ngài không muốn nhận bằng tiền sỹ vì đây là chiếc thòng lọng, là “*danh vọng lợi dưỡng*” sẽ lôi kéo người ta.

Vài chục năm sau một trường đại học nổi tiếng đã mời Ngài đến tặng bằng tiến sỹ cho Ngài. Có tấm bằng đó, Ngài mới đủ tư cách đại diện cho trường đại học này tham dự Hội Thảo tại Liên Hợp Quốc. Đã là người tu hành thì Ngài chẳng cần đến bằng tiến sỹ nhưng “*vì chúng sanh*” nên Ngài đã nhận. Điểm khai thị này nhắc nhở chúng ta rằng để phục vụ tốt nhất cho chúng sanh thì các tiêu chí nào cần phải có thì chúng ta trang bị đầy đủ còn nếu “*vì danh vọng lợi dưỡng*” thì thật sự không cần thiết.

Có người nói rằng tu hành để đạt đến vô ngã thế nhưng mục đích tu để thành Phật là đang khẳng định đại ngã chứ đâu phải tiểu ngã. Trên hình thức là như thế, vậy trên tâm, chúng ta phải dụng tâm như thế nào? Chúng ta dụng tâm rằng thành Phật “*không phải vì ta*” mà thành Phật hay vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc là “*vì chúng sanh*”. Nếu “*vì ta mà vãng sanh*” thì vĩnh viễn sẽ không thể vãng sanh.

Điểm mấu chốt này rất quan trọng nhưng phần nhiều người học Phật không hiểu điểm này nên không đạt được mục đích như mong muốn. Vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc là để có môi trường tấn tu, hoàn toàn không bị lui sụt, thối chuyển. Về Thế giới Tây Phương Cực Lạc là bắt đầu cho học trình dài lâu, đây chính là một ngôi trường đại học dài lâu thẳng đến thành Phật.

Giống như ta ở một nơi mà xung quanh toàn là những người tinh tấn, dụng tâm hết sức mật thiết, không có tư vương đến “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*năm dục sáu trần*” thì mình mới có thể tiến bộ được. Thế Giới Tây Phương Cực Lạc đều là Bồ Tát bất thối chuyển, tinh chuyên cần mẫn, vì vậy, khi chúng ta ở gần với các Ngài thì chúng ta sẽ không có một chút buông lung giải đãi.

Cho nên không phải vì ta muốn an hưởng, muốn chấm dứt sanh tử luân hồi mà có nguyện vọng thành Phật. Chúng ta cũng thấy rõ các Đại Bồ Tát khi thấy các chúng sanh đau khổ mà các Ngài còn không muốn thành Phật, vĩnh viễn làm Bồ Tát để ở với chúng sanh. Tâm hạnh như vậy mới là tâm hạnh của Đại Bồ Tát chứ nếu muốn thành Phật thì các Ngài đều có thể thành được ngay.

Vì sao các Ngài vẫn muốn làm Bồ Tát? Vì Bồ Tát vẫn còn một chút câu sanh phiền não. Chính một chút câu sanh phiền não đó mới tự tại đi vào trong sinh tử. Cho nên nếu chúng ta có mong muốn rằng cõi Ta Bà này chán lắm, mau vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì đây là ý niệm tưởng đúng nhưng chưa hẳn là đúng.

Nếu ai đó “*vì chính mình*” mà mong cầu vãng sanh thì rất khó vãng sanh. Đây là điểm tưởng chừng dễ hiểu nhưng nhiều người lại không hiểu. Tu hành muốn đạt đến quả vị nào đó nhất định “*không vì ta*” mà phải “*vì chúng sanh*” để có thể đủ năng lực tiếp độ chúng sanh, phục vụ chúng sanh tốt hơn. Đây mới là tâm lượng của Bồ Tát. Còn chúng ta muốn đạt quả vị nào đó mà tâm lượng vẫn là của phàm phu, vẫn tự tư ích kỷ thì làm sao có thể đạt được.

Hòa Thượng lại nhắc rằng: “*Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng*”, cho nên nếu cầu mà không có ứng thì nhất định là đang có chướng ngại. Chúng ta có cầu mà không có ứng là chướng ngại ở chính mình. Chúng ta quán sát để tìm xem chướng ngại ở chỗ nào để dẹp bỏ nó đi thì tự nhiên cảm ứng sẽ tương thông. Cầu phải như lý, như pháp mới đạt hiệu quả, nếu chỉ vì “*tự tư tự lợi*”, vì hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” mà cầu thì nhất định không cầu được bởi vì Phật Bồ Tát không giúp chúng ta thỏa mãn “*tham sân si*” của chính mình.

Có người hỏi Hòa Thượng rằng mấy mươi năm vân du hồ hải khắp nơi trên thế giới Hòa Thượng có chướng ngại gì không? Hòa Thượng suy nghĩ một lúc và nói rằng Ngài không có chướng ngại. Vì sao? Vì tất cả những điều Ngài cầu không phải cho mình mà cho chúng sanh. Ngài mong cầu xây dựng 100 ngôi trường, xây dựng trung tâm Đệ Tử Quy, xây dựng lớp Tăng tài kế thừa v.v.. Tất cả mong cầu đó của Ngài đều thành công bởi tất cả đều “*vì chúng sanh*” nên hoàn toàn như lý như pháp. Chúng ta đừng quên rằng chúng ta lo cho người chính là lo cho mình, chúng ta giúp ích cho người thì trong đó có mình.

Mấy hôm nay tôi làm nhiều việc nhưng người xung quanh chỉ thấy tôi làm rau, cắt rau tặng mọi người. Hiện tại tôi đang cùng mọi người nỗ lực kiện toàn lại các server của các trang web không phải một nơi mà các nơi có liên quan nhằm mục đích phục vụ chúng sanh được tốt hơn. Đó là những việc cần phải làm!

Cho nên, chúng ta hiểu rằng khi cầu mà có chướng ngại là do chính chúng ta đang sa đà vào “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*ảo danh ảo vọng*”. Nếu chúng ta dẹp bỏ những thứ đó thì nhất định thông suốt. Nếu chúng ta chỉ mong cầu tư lợi cho chính mình, mong cầu hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” thì Phật Bồ Tát, các hiền thần không đi làm việc thỏa mãn “*tham sân si*” của chúng ta mà chỉ có ác thần ác quỷ đến giúp đỡ mà thôi.

Chúng ta từng nghe người xưa nói: “*Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ bất thành nhân chi ác*” mà thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, “*năm dục sáu trần*” của chúng ta chính là ác. Hòa Thượng nói những người ngày ngày truy cầu “*danh vọng lợi dưỡng*”, tư lợi cá nhân cũng có thần hộ pháp Hòa Thượng nói những thần hộ pháp này không dễ đắc tội với họ bởi họ đầy “*tham sân si*” nên đắc tội với họ, họ cũng có thể hại chết mình. Cho nên mình thấy người tu đúng như pháp thì có thần Hộ pháp hộ trì, đó là hiền thần. Người tu không đúng pháp thì vẫn có thần Hộ pháp nhưng không phải là hiền thần mà là ác thần ác quỷ, thế lực của họ rất mạnh, không yếu.

Thế gian có câu: “*Phật cao một thước thì ma cũng cao một thước*”. Hiền thần và những người tu hành đúng pháp không làm hại người khác còn ác thần và người tu hành không đúng pháp sẵn sàng hại chết người ta. Nhân quả chắc chắn là phải có nhưng vì nhân quả chưa đến nên họ chưa thấy sợ. Chừng nào gặp được rồi mới sợ tuy nhiên lúc ấy, mọi việc đã đi quá xa rồi.

Hòa Thượng nói rằng ở thế gian này người ta thích “*danh vọng lợi dưỡng*” mà mình cản con đường của họ thì mình sai rồi. Mình ngáng đường họ thì họ sẽ tìm cách loại trừ mình ra. Nếu họ thích “*danh vọng lợi dưỡng*” thì hãy để cho họ thỏa mãn. Còn chúng ta, nếu thấy nơi nào sặc mùi “*danh vọng lợi dưỡng*” thì tránh xa. Đó là có tâm tu hành. Nếu ai vừa muốn tu hành vừa muốn “*danh vọng lợi dưỡng*” là do họ chưa phải chịu đọa lạc, chưa thấy nhân quả. Nếu nhân quả xảy ra ngay lập tức thì có lẽ con người sẽ chùn bước, không dám làm.

Nếu người con bất hiếu đánh cha đánh mẹ, giết cha giết mẹ mà vừa cầm con dao liền bị sét đánh vào con dao thì chẳng ai dám làm. Tất cả là phải đủ duyên, nhân quả kết từ 3 đời quá khứ hiện tại và vị lai. Đời này họ tạo ác nhưng đời trước họ đã tu phước mà phước họ còn rất lớn nên tội họ tạo chưa phải chịu quả báo ngay, do đó hiện đời họ vẫn giàu sang vinh hiển. Có người tâm sự với tôi là anh trai mình rất giàu nhưng người anh này đã từ bỏ Cha Mẹ, không giúp đỡ anh em mà đi cung phụng một người mà anh ta cho là đáng tôn kính. Tôi biết họ đang bị gạt, bị lừa. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, đây là nhân duyên của họ rồi.

Cho nên chúng ta phải hiểu Phật Bồ Tát, các bậc Long Thiên, Hộ pháp, Thiện thần không bao giờ thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi và tham sân si*” cho mình nhưng ác thần thì sẽ làm điều đó. Chỉ cần chúng ta có một chút đạo lực một chút tiếng tăm thì ác thần sẽ đến hỗ trợ. Có những người làm hoàn toàn không đúng như pháp mà vẫn có người ủng hộ một cách mạnh mẽ. Họ không có hiền thần hộ pháp thì vẫn có ác thần hộ pháp. Tuy nhiên, chúng ta không nên đắc tội với nhóm ác thần và những con người đó vì ngáng đường của họ thì mình sẽ bị họ loại trừ.

Hòa Thượng nói: “***Phật Bồ Tát mỗi niệm không quên tất cả chúng sanh, còn chúng sanh thì mỗi niệm không quên chính mình***”. Câu nói này quá đúng! “*Chính mình*” gồm mình và cái của mình, rồi kéo theo đó là nhiều thứ khác như gia đình, con cái, thân tộc, làng xóm mình. Chương ngại lớn nhất của con người chính là không thể quên đi “*chính mình*”. Vì có “*chính mình*” nên mới có nhiều thứ hệ lụy đi theo.

“*Chúng sanh mỗi niệm không quên đi chính mình*” thì đó chính là nghiệp chướng, cản trở chúng sanh không thể tương thông với Phật Bồ Tát. Trong quá trình dài khi chúng ta làm việc, chúng ta cảm nhận rất rõ rằng nếu “*vì ta mà lo nghĩ, vì ta mà làm*” thì việc làm đó cũng sẽ thành công nhưng không mỹ mãn mà đầy mệt mỏi, cảm thấy rất lao nhọc. Nếu “*vì chúng sanh mà lo nghĩ, tất cả vì chúng sanh*” thì cái thành công đó mỹ mãn không hề mệt mỏi.

Hòa Thượng nói nếu chúng ta dùng tâm của Phật, của Bồ Tát mà “*nghĩ đến chúng sanh, lo việc cho chúng sanh*” thì nhất định sẽ cảm ứng và tương thông với Phật Bồ Tát, Phật Bồ Tát sẽ gia trì. Làm việc mà “*vì mình mà lo nghĩ, vì cái ta mà lo nghĩ*” thì cũng tốt nhưng không viên mãn, sẽ có sự mệt mỏi. Người ta làm việc thì không mệt mỏi còn mình dồn hết sức mình, dùng vọng tâm mà làm việc nên sẽ khác với người làm việc

bằng chân tâm. Từ ở nơi vọng tâm của chúng ta mà làm việc thì chúng ta càng cố lại càng mệt, chỗ này chúng ta đặc biệt chú ý.

Hòa Thượng nói: **“Người sơ học làm thế nào để gom nhiếp được sáu căn? Nhiếp căn chính là tu tâm thanh tịnh. Khi bắt tay làm việc mỗi ngày, chúng ta phải nhìn vào Thánh tượng.”** Ngày ngày chúng ta phải nhìn hình tượng Phật để nhớ lại, tư duy lại **“tâm nguyện giải hành”** của Phật. Phật thì mỗi tâm đều nghĩ đến chúng sanh, tất cả các việc làm đều vì chúng mà làm. Vậy thì, chúng ta phải học theo hạnh nguyện đó. Mỗi ngày chúng ta quán sát tượng Phật, tượng Bồ Tát.

Hòa Thượng nói **“Khi công phu chín muồi rồi thì ta nhìn thấy tất cả mọi người mới là Phật, là Bồ Tát”**. Quán sát Thánh tượng là cách mà Hòa Thượng dạy cho người mới tập tu, nhờ đó sẽ gom nhiếp được sáu căn. Chắc chắn ban đầu sẽ không dễ nhưng rồi sẽ thấm dần, thấm dần. Khi trước, cứ mỗi lần công phu niệm Phật, tôi lại cảm thấy xa lạ, thấy trong người lười nhác, nhưng bây giờ thì khác rồi mọi sinh hoạt đều ở nơi có tượng Phật. Viết thư pháp cũng là viết **“Nam Mô A Di Đà Phật”**. Máy nghe pháp hay máy niệm Phật đều mở to để trong vô thức, mình được nghe. Đó là cách bắt mình gom nhiếp 6 căn. Nếu ngày ngày, chúng ta ở ngoài, đi đến quán ăn, đi uống cà phê, đi siêu thị đầy cám dỗ thì làm sao nhiếp 6 căn.

Hòa Thượng dạy chúng ta cách tu tập này rất là hay. Người sơ học ngày ngày nhìn tượng Phật, Bồ Tát, nhớ tới hạnh nguyện của Phật, Bồ Tát, dần dần tâm của Phật, Bồ Tát lớn dần trong chúng ta. Vậy thì chúng ta sẽ nhìn tất cả chúng sanh đều là Phật, là Bồ Tát. Thậm chí không phải chỉ nhìn thấy người mà khi chúng ta nhìn thấy tất cả mọi sự mọi việc, chúng ta đều thấy là Phật. Vì sao? Vì tâm của chúng ta lúc đó cũng gần với Phật, gần với Bồ Tát rồi. Tuy rằng chưa phải là thật, đều là đang mô phỏng lại nhưng cũng đã là rất gần. Lúc này, chúng ta lấy tâm Phật để nhìn mọi thứ mọi vật xung quanh.

Hòa Thượng lại dạy: **“Chuyên niệm Phật hiệu, chuyên nghe Phật hiệu. Vậy thì chúng ta sẽ chuyển tất cả âm thanh thành âm thanh của Phật hiệu”**. Hiện tại chúng ta chuyên niệm được bao nhiêu? Chúng ta niệm Phật thì ít mà quên thì nhiều! Vậy bằng cách là xung quanh chúng ta, chúng ta treo nhiều máy niệm Phật. Tất cả những sân vườn của chúng ta đều treo máy niệm Phật để nhắc nhở chúng ta đề khởi câu Phật hiệu.

Cách chuyển mọi âm thanh thành Phật hiệu là cách tốt nhất để gom nhiếp sáu căn. Thật ra, đến một giai đoạn nào đó, tự nhiên chúng ta sẽ tan nhạt đối với **“năm dục sáu trần”** hay không còn thích nghe những âm thanh trước đây chúng ta vốn thích. Khi chúng ta huân tập nghe pháp nhiều thì chúng ta sẽ chỉ thích nghe pháp. Chúng ta cũng không nên cố ép mình. Nếu chúng ta nghe Kinh Kim Cang quá nhiều đạo lý mà chưa hiểu thì chúng ta nghe **“Con Đường Đạt Đến Nhân Sinh Hạnh Phúc”** hay **“Quần Thư Trị Yếu”**. Thầy Thái đã phân tích rất rõ những đạo lý trong hai bộ sách này.

Tại khu vực viết thư pháp, tôi mở máy giảng “*Quần Thư Trị Yếu*”, tại khu vực ăn cơm là đĩa giảng Kinh Vô Lượng Thọ, đều là âm thanh lời dạy của Hòa Thượng. Các âm thanh quy nạp quanh mình đều là pháp, đều là Phật hiệu. Đây là cách gom nhiếp sáu căn. Quan trọng nhất là Hòa Thượng nói chuyện âm thanh quanh ta là âm thanh của Phật pháp, âm thanh của Phật hiệu. Việc này chúng ta làm được trong tầm tay chúng ta./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!